

Forfatter: Ingemann, Bernhard Severin

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1838-04-01)

Citation: Ingemann, Bernhard Severin: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1838-04-01)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 214. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0083.pdf (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ingemann til Grundtvig.
Sorø. d. 1ste April 1838

Kjære Grundtvig!

Dit livlige Brev med Fenger skal du have Tak for. Min Mening om Sagen har jeg skrevet til Barfod om. Hvad jeg fornemmelig tror, vilde sætte Liv i et saadant Foretagende, og dermed ogsaa fremkalde levende Virkning, er personligt Samliv og gjensidig mundtlige Meddelelser mellem Medarbejderne, hvis forskjellige Samfund igjen kunde sammenknyttes ved Korrespondens. Uden saadanne gjensidig oplivende Sammenkomster venter jeg mig ikke meget deraf, i alt Fald kun et Repertorium for alle Haande, uden anden Forbindelse end Bindets. Uagtet den periodiske Skribentpen egentlig aldrig har passet til mine Fingre, vilde jeg dog ingenlunde savne Lyst til at tage Del i en saadan Virksomhed, naar f. Ex. en soransk Afdeling af Skriftets Medarbejdere, hvori Hauch, Fenger og maaske Oldenburg, undertiden kom sammen, og man gjensidig meddelte hinanden, hvad man troede at kunne fremme Foretagendet med. Lützens Sygelighed vilde vel forbyde ham at tage Del deri; og Wilsters Lyst til at satirisere over alting vilde forstyrre. Naar Bredsdorff kun skrev lidt morsommere, kunde han i visse Maader være brav at have med.

s. 215 En af Dagene vil nu vel min „Renegat“ (der rigtignok er temmelig slyngelagtig) gjøre dig sin Opvartning, og saa kommer det an paa, om du er tolerant nok til at lade en gal despotisk Liberal introducere en liberal Tyrk og Despot i dit kristelige Hus uden Forargelse. Før end en Gang sidst i April kan jeg ikke selv indfinde mig; og kan du forinden lade mig vide, at bemeldte Slyngel med sit bedre Følgeskab (efter hvad de ere og skulde være) ikke har mishaget dig at gjøre Bekjendtskab med, vil det naturligvis være mig meget kjært, da man med Hensyn paa Indtrykket selv paa sine bedste Venner dog næsten altid digter i Blinde. Hvad der levende har bevæget mig selv, plejer som oftest ogsaa at bevæge andre, om end i forskjellig Grad; men jeg er dog aldrig sikker derpaa, før jeg tilfældigvis erfarer, hvad man ikke en Gang kan spørge sig selv om under Arbejdet og siden ikke gider spurgt andre om end de allerfortroligste Venner. — De saakaldte Lavrbærkranse spidser jeg ikke min Næse paa, hverken for dette eller for noget andet Arbejde. Siden min Huldregave-Fejde er jeg vant til fornem Tavshed eller smaa Sidehug og Stikpiller ved Lejlighed; bar jeg maaske nu pirret lidt op i en Bremserede, kan jeg maaske dog have den Ære at faa Pas til Tyrkiet, ligesom jeg for de tre Fortællinger, du og Fenger kunde lide, fik Pas til Spanien.

At Molbech havde modvirket den paatænkte Folkeudgave af Valdemar Sejer, formodede jeg; nu véd jeg det. Havde han givet Folket en virkelig Historie i Haanden gennem Trykkefrihedsselskabet, vilde jeg tilgive ham den ensidige Antipati mod, hvad du kalder mine Frihaandstegninger, som vi dog se, giver Godtfolk Lyst til at se Tingene efter i den virkelige Historie. Hvor meget man trænger til selv ved poetiske Udmalinger at faa Liv i vore lærde og Kjærligheden opfrisket til det Billede af Folket, der spejler sig i de forgangne Tidens Strøm, saa' jeg netop nylig af en Ytring af en dansk Historiker og god Ven, hvis kritiske Syslen og Pirrens. 216 med de døde Mindesmærker har bragt ham til den Formening: at „det Danmark, som har været, aldrig vil faa nogen Historieskriver i dette Ords rette Betydning“, fordi dets Historie, selv de Epoker, jeg med størst poetisk Interesse har behandlet, er „saa fuld af Jammerligheder, at den maa forstemme enhver virkelig historisk Aand og fordærve Pennen“. Jeg vil haabe, den gode Mand har højlig Uret, og at Fremtiden levende, historisk vil godtgjøre, at vor poetiske Interesse for det danske Folkeliv var mer end en Drøm.

Din hengivne
Ingemann.